

Проф. Николай Василев*



В науката е известно положението, че ако въпросът е поставен погрешно, никога няма да получите верен отговор. С решаването на социални проблеми е същото. Неточно формулиран проблем не може да бъде решен ефективно.

А глобалното религиозно противопоставяне (аспект от бъдещия – според някои прогнози - сблъсък на цивилизациите) е тежък проблем. Включително за България. Не само защото вече сме мишена за световния тероризъм.

Досегашната социална практика говори, че ислямът е активната страна на религиозното противопоставяне. Затова е важно да анализираме обективно неговата същност, исторически корени и днешни проявления. Да го направим спокойно, научно, с респект към вярата на над един милиард души, но и без замазване на истината, политиканско лавиране, идеологически фалшификации; тоест да формулираме прецизно проблема, за да намерим решението му.

В началото на август в „Свободна зона“ на „TV+“ (при Георги Коритаров) депутатът от ДПС Ремзи Осман заяви: „Тероризмът няма религия“.

Той е абсолютно прав. Прав е и главният мюфтия Мустафа Хаджи, чието интервю (в „Труд“ от 8 август) е озаглавено така: „Тероризмът няма религия“. Тероризмът няма религия. Последните „подвизи“ на бели човекоподобия в Щатите и Норвегия го подсказват. Но 95 % от актовете на световния тероризъм са дело на поддръжници на исляма. Факт. Статистически. Което все пак придава определена религиозна ориентация на международните усилия за предотвратяване на подобни кръвопролития.

Твърденията на г-н Хаджи опасно деформират действителността и отклоняват вниманието в непродуктивна посока. Затова ще ги оспоря, но не с мои „субективни“ аргументи. Ще си позволя да цитирам словото на Аллах, запазено на страниците на фактичката „Конституция“ на исляма.

„Но никъде в исляма не се казва, че можеш да убиваш“ – обяснява г-н Хаджи в интервюто си. После, изброявайки принципите на исляма: „Второ – да се пази религията на хората, различната също – религията не може да бъде насаждана насила“. И накрая: „Аллах казва, че е сътворил свой наместник на земята и това е човекът. Не казва мюсюлманинът. А всеки човек“.

За убиването - вярно, не се говори. Зависи какво разбираш под човек. Защото не всеки човек е човек. Както при древната гръцка демокрация – за свободни граждани със свещени права и защитено достойнство са били смятани всички, с изключение на робите (а тук-там – и на жените).

Та няма нужда Аллах да казва изрично „мюсюлманинът“. Когато казва „човекът“, той има предвид именно „мюсюлманинът“. По Маяковскому, дете се вика, „мы говорим мюсюлман, подразумеваем человек, мы говорим человек, подразумеваем мюсюлман“. В Корана човечеството е разделено на две групи – човеци (изповядващи исляма, т. е. правоверни) и други (изповядващи различна религия, т. е. неверници). Съдбата на вярващите в Аллах е обещана - попадат в Дженнета (Рая). Останалите сме абониращи за Джахеннама (Ада).

“Наистина Аллах е прощаващ и милостив” (Бакара 173), дори “всеопрощаващ и безкрайно милостив” (Пчелата 115). Толерантен и търпим. Но само по отношение на правоверните. Обръщайки се към тях и обяснявайки отстъплението от някои забрани, изисквания и условия, всемогъщият казва: “Аллах на вас ви желае не затруднение, а облекчение” (Бакара 185).

Отношението към неверниците е коренно противоположно. С тях трябва да бъдат прекратени всякакви роднински ангажименти, приятелства, любовни връзки. “Неверникът е най-лошата сред всички земни твари в подножието на Аллах, защото не вярват те в Аллах” (Плячката 55). “А тези, които са неверници, и отклоняват другите от

Написано от проф. Николай Василев
Сряда, 22 Август 2012 11:46

Пътя на Аллах. Тях ще накажем Ние многократно..." (Пчелата 88). "Защото неверниците ги очаква болезнено страдание" (Бакара 104); "Що се отнася пък до тези, които Ме отричат и които са неверници, то тях Аз ще подложам на най-тежко мъчение както на Този, така и на Отвъдния свят" (Семейството на Имран 56; Вж. Също: Себе 33; Неизбежното 30, 31, 32, 33; Бакара 24, 39; Жените 89, 91; Трапезата, 33).

Битката с неверниците е с категорично очертана крайна цел. Това е окончателната световна победа на исляма: "Водете битки с тях, чак... докато вярата на Аллах се разпростре навсякъде" (Бакара 193). "Водете битки с тях (отричащите Аллах – б. м. Н. В.) докато не изчезне от Земята всеки смут и раздор, докато не победи изцяло вярата на Аллах" (Плячката 39).

Убийството на друговерците разчиства пътя на правилната вяра: "...убивайте вие идолопоклонниците където ги заварите" (Покаянието 5). "И прокълнати всички до един, да бъдат те хващани и убивани където бъдат заловени" (Племената 61). "Когато там срещнете се вие с такива, които отричат Аллах, режете им главите" (Мохаммед 4).

Това е положението, г-н Хаджи. Не никъде в исляма, а навсякъде в Корана е казано, че можеш да убиваш. Не човека, естествено, а друговерца. И положението с „пазенето на различната религия“ и „неприемливото насилие при насаждането на религия“ е същото. Ислямът претендира да се превърне в единствената световна религия. Пък и защо се налага да разлистваме Корана, за да се убедим в апетитите му! Достатъчно е да погледнем историята. Можете ли да ми посочите един квадратен сантиметър територия, завладяна с ятаган, да не е насилствено ислямизирана!

Така че дайте да не се лъжем! Нека говорим сериозно!

Ислямът наистина има проблем в отношенията си с другите религии. Но този проблем, ако бъде дефиниран правилно, а не завоалиран с идеологически хитрувания, може да бъде успешно решен.

Мъдрите мюсюлмански духовници са натоварени с цивилизационната мисия да актуализират вековните ретро-тенденции, да омекотяват древните послания, да балансират между миналите завети и днешните житейски стойности, да търсят

равновесие между собствените етнокултурни парадигми и интересите на модерното съжителство, да внушават общочовешките морални императиви, включително расова търпимост и верска толерантност.

А тезата за асоциираната единствено с исляма религиозна подкласа на световния тероризъм може само да отклони от вярното направление борбата с опасната язва на модерния свят. Световната война с тероризма е безнадеждна и безсмислена като война с тази влиятелна религия. Войната с тероризма има шанс (и то в границите на доста продължителен времеви период) като война с действителните източници и стимули на античовешката стратегия - глада, мизерията, мистиката, невежеството, фанатизма.

Защото не в религията, а точно в смазващата нищета, националното и личностното унижение, вековните суеверия и предразсъдъци, разяждащия фанатизъм са истинските корени на взривяващото се недоволство, там е изворът на неизброимата армия "кадри" (безмозъчни самоубийци) за планираните от демонични мозъци ужасяващи терористични актове.

** Статията е публикувана със съкращения във в. "Труд" на 14.08.2012 г. под заглавие "Вярващите в Аллах - в рая, другите - в ада".*

{jcomments on}